

Bốn cô dâu giỏi

Kịch vui chín cảnh

Bình-nguyên Lộc

CẢNH I

Bà phủ Ngón ngồi xĩa thuốc trước ô trầu, nói một mình :

Năm cùng tháng tận rồi,
Mình đợi nó hụi hơi,
Nó ở chết đặng ấy.

Rồi như nghĩ ra điều gì, bà lo lắng:

Hay là tiệm may họ may chưa xong
Thợ may ta thì luôn luôn sai hẹn,
Hứa mai rồi hứa mốt, mặc mình trông !

Nghĩ tới đó bà tỏ vẻ bức rứt:

Mình già rồi thì còn ham gì Tết.
Nhưng mốt không có đồ mới thì chết !
Mùng một, phụ nữ trong tỉnh sẽ tới,
Mà áo quần của mình đều cũ hết !
Trời ơi, nay đã hăm chín !
Nó làm mình đến lo quỳnh !

Rồi bà giận dữ, mặt hầm hầm:

Một lần thất hứa không sao,
Chuyến này sai hẹn là tao cào nhà.
Đầu năm, xấu với người ta,
Tao cho vào khám, không ra Tết này.

Một đứa con gái bước vào phòng, tay bưng một gói đồ may xong.

Thưa bà, con đợi làm khuy nút.
Cho nên phải ở lâu một chút.
Vì Tết họ lãnh đồ nhiều quá,
Của bà họ mới chịu làm rút.
Của ai, họ cóc cần, mặc hối thúc.

Bà phủ mìnng quá, quên hết giận

Đâu mây đưa lệ đồ đây,
Thử xem nó may có hay !

Mở gói ra :

Ôi chà ! Cái cỡ cao quá !

Già rồi, tao rất ghét một này.

Bà xỏ chiếc áo nhung ra mà ngắm nghía, đoạn đứng dậy, xỏ chiếc quần ra để đo vào người. Cả hai đều thấy là quần dài quá.

Ý cái thằng thợ chêt dâm !
Đã đo rồi mà còn lằm,
Ống quần này dài quá,
Đem cho nó sửa nghe Năm !

Con Năm cãi lại :

Thưa bà, đêm nay là đêm tất.
Mai, nó đã đóng cửa mất,
Ở nhà làm thì tốt nhất.

Bà phủ suy nghĩ giây lâu rồi nói :

Ý mây, nghĩ cũng hay.
Tao ngán lũ thợ may,
Thôi để đây tao tính.

Bà vừa nói tới đó thì cô dâu trưởng của bà từ trên gác xuống, chùng như sắp đi đâu đó. Con Năm ra khỏi buồng, bà Phủ nói với dâu :

Kìa con hai,
Con nhớ lên một lai.
Ống quần này dài quá
Cũng tại thằng thợ may.

Cô dâu trưởng nhìn quần rồi nói :

Vâng, con bận đi đây,
Lát nữa về sẽ hay.

C Ả N H II

Cô dâu trưởng đi ra, bà Phủ ngời xía thuốc, lo lắng và nói một mình:

Con hai là đứa lãng trí !
Biểu gì nó cứ vâng thí
Rồi để đó quên mất làm.
Thôi ta cứ biểu con Ký.

Nói đoạn, bà kêu cô dâu thứ ba ra :

Ký ơi, con bận cái gì trong ấy ?
Ra đây cho me bảo cái này.

Cô dâu thứ ba bước ra. Bà phủ nói :

Con, má phải đi lại đằng bác Hai,
Con lấy quần này rồi lên một lai.

Bà chợt thấy tay cô dâu dính bột, nên lắc đầu. Cô Ký thưa :

Con làm xong ổ bánh bông lan.
Thì con sửa quần má đang hoàng.

Bà phủ lại lắc đầu, 1àm thình, rồi đứng lên đi ra.

CẢNH III

Bà phủ đi ngang qua phòng giấy, thấy cô dâu thứ tư đang ngồi đánh máy, bà lấm bầm :

Khổ ơi là khổ !
Hai đứa đều vâng lời
Nhưng chưa chắc chúng nhớ
Chúng coi như chuyện chơi.

Lấm bầm xong bà nói lớn lên:

Này Tư, con nè,

Cô Tư ngừng tay, ngược lên hỏi.

Thưa má việc chi ?
Xin má cứ nói đi.

Bà phủ nhìn cô dâu hay chữ mà rằng:

Cái quần má để trên bàn,
Con lấy sửa lại đang hoàng nghe Tư.
Ống quần thẳng thợ may hư
Đâu đó vừa vắn nhưng dư bề dài.
Để rồi con lấy, lên lại.
Má mặc tiếp khách vào ngày đầu năm.

Cô Tư bắt đầu đánh lọc cọc trở lại, vừa đánh vừa đáp :

Má cứ, yên lòng,
Con đánh thư xong.
Thì sửa quần má.

Bà Phủ đi ra ngoài lấm bầm

Lại thêm một đứa nữa.
Bảo làm, nó cứ hứa,
Nhưng nó nhớ không chớ !

CẢNH IV

Bà chợt đụng đầu với cô dâu thứ năm đi đâu vừa về tới sân.

À con năm đây rồi,
 Bận này thì xong thôi.

Cò Năm hỏi :

Gì mà xong đó má ?
 Hay má lo chậu dưa giá ?

Bà phủ cười nói :

Dưa giá năm nay tốt hạng nhất,
 Đó không phải điều má bứt rút,
 Má đang bận trí vì cái quần,
 Thợ nó may hư đi, thật tức !
 Quần sa-teng mới,
 Còn nằm trong gói.
 Con lấy lên lai,
 Cho xong trước tối.

CẢNH V

Cò dậu út vào nhà, đi vô buồng, trông thấy gói y phục mới, mở ra xem rồi cầm quần đi lại bàn máy :

Bà cụ vốn cụt đôn,
 Mà nó may dài thòn.
 Làm sao cụ mặc được
 Anh thợ thật cu-son,
 Ta lên một lai,
 Cho nó bớt dài.
 Cụ mặc vừa vặn,
 Cụ mới khen tài.

CẢNH VI

Làm xong sớ mạng, cô dậu út đi ra, cô thứ Tư đánh máy xong vào đó, thấy cái quần mới, xếp lại, nhưng để ngoài gói, lấy xem sơ rồi cũng xách nó lại bàn máy.

Chém cha thợ may vụng,
 Bảo hẹp lại may rộng,
 Bảo ngắn cứ làm dài.
 Thật là đồ trẹo hợng !

Cô lấy kéo cắt bỏ cái lai quần mà cô út vừa mới may xong, rồi lên một lai nữa :

Ta bỏ lên một ít,
Bà cụ mặc vừa khít.
Làm sao cụ không thích.

CẢNH VII

Cô Ba làm bánh xong, rửa tay sạch sẽ, lau khô rồi vào phòng. Thấy chiếc quần mới xếp đó. Cô mở ra xem :

Sa-teng này thật sa-teng tây,
Cho nên nó mới lảng như vậy,
Nhưng lạ kỳ, dài đâu mà dài !
Thôi mặc kệ, mình là con,
Bà cụ bảo, không làm, bị rầy !

Cô xách quần lại bàn máy, mở hộc tủ, rút kéo ra đoạן cắt mất cái lai do cô Tư vừa may xong.

Già sanh tậ, đất sanh cỏ.
Bà cụ độ rầy thật khó.
May thế nào cũng chê !
Áo rộng cứ bảo chật bó.

Cắt xong, cô bẻ lên, đưa vô máy mà may bành bạch, vừa may vừa hát :

Làm dâu khó lắm ai ơi,
Vui chẳng dám cười, đau chẳng ui cha
Ví dầu con hạc bay qua,
Mẹ bảo con gà, dâu cũng phải nghe
Gấm bông mẹ bảo là the,
Con dâu cũng cố ráng nghe theo bà.

Lên xong lái quần, cô ba xếp lại, để trở vào gói giấy rồi đi ra :

CẢNH VIII

Cô dâu trưởng đi xong việc về tới nơi, qua buồng để y phục, cô ghé lại, cầm quần lên xem :

Lạ thật ! lạ thật !
Bà cụ sanh tậ,
Ổng quần vừa y,
Mà hời rần rật.
Bảo sửa cho mau.
Vâng lời là phận con dâu,
Bảo sao hay vậy câu mâu làm gì.

Cô cũng đem quần lại bàn may, lấy kéo cắt bớt lai, rồi bẻ lộn lên để may lai mới.

Ạ.. ạ... ạ... phải rồi đây ạ.

Bà cụ muốn lằng-xê một lạ.
 Mặc quần ống cao lờ thiên hạ.
 Mà không ! Mà không !
 Bà cụ sợ rông,
 Đầu năm kỵ vấp,
 Quần dài khó lòng.

Xong đầu đó, cô cũng xếp quần lại tử tế, để lên góí rồi đi ra.

CẢNH IX

Bà phủ về tới nhà. Vào buồng trong, bà cầm quần lên xem, thấy có dấu sửa chữa, bà bằng lòng lắm mỉm cười mà rằng :

Quý là mía ngọt không sâu,
 Quý là kiếm cượng con dâu vâng lời.
 Chưa chi nó đã làm rồi.
 Tết này ta bảnh quá trời, cho coi.
 Dâu ta, ta quý hẳn hoi,
 Nhưng phải hỏi lại để coi đứa nào
 Đặng mà thưởng nó công lao.

Vừa nói một mình, bà phủ vừa xớ quần ra để đo vào người. Bà dòm xuống rồi thì người ra. Ông quần bà ngẩn ngẩn. Bà kêu lên :

Trời ơi, đứa nào chơi bất nhơn !
 Lên lai, nó lên mấy mươi phân !
 Thế này thì còn chi cái quần !
 Cha, khổ ơi ! Trời đất, qui, thần.

Đoạn bà hét :

Con hai, con ba, con tư, con út,
 Bầy vô đây cho tao hỏi một chút.

Cả bốn cô dâu nghe mẹ gọi giọng giận dữ, lật đật chạy vào, cô nào cũng có vẻ sợ hãi. Cả bốn đều nói một lượt :

Thưa má !
 Phải chăng việc may vá,
 Làm cho má giận quá ?

Bà phủ trợn mắt hỏi :

Đứa nào lên lai quần tao ?
 Thì thú thật đi coi nào !

Cả bốn cô dâu đều nói một lượt :

Dạ thưa má !
 Chính con đó !

Con lên một lai,
Như má dạn rõ.

Bà phủ té ngói trên đi-vãng, kêu trời mà nói :

Mỗi đứa lên một lai,
Áp cắt ống quần dài,
Thành ra nó cụt ngắn.
Thế này thì đã hỏng.
Trời ơi, ngó xuống mà xem,
Bốn con dâu dại nó đem họa về.
Dâu ngoan thật không chỗ chê
Nhưng ngoan kiểu đó thì ê mặt già.

© Binhnguyenloc.com